

РЕШЕНИЕ

№ 6497

гр. София, 01.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6414** по описа за **2023** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от началник група в отдел „Пътна полиция“ на Столична дирекция на вътрешните работи, против Решение от 21.09.2021г. на Софийски районен съд /СРС/, наказателно отделение, 98-ми състав, постановено по анд. № 4616/2020г.

В касационната жалба са наведени твърдения за неправилност на въззивното решение като постановено в нарушение на материалния закон, които обаче едновременно са бланкетни и не кореспондират с правните изводи на съда.

Ответникът по касационната жалба – Х. К. Г., редовно призован не се явява, не изпраща представител и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна, а решението на СРС за валидно, допустимо и правилно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, прие следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е частично основателна.

С наказателно постановление № 19-4332-029617/29.01.2020г., издадено от началник група в отдел „пътна полиция“ на Столична дирекция на вътрешните работи са наложени две административни наказания, както следва :

- „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева, на основание чл.179, ал.2, вр.ал.1, т.5 от Закона за движението по пътищата, за нарушение по чл.25, ал.1 от ЗДвП и

- „глоба“ в размер на 100 /сто/ лева, на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП, за нарушение по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП като и двете наказания са наложени при условията на чл.188, ал.1, изр.2 от същия закон.

С обжалваното съдебно решение СРС е отменил процесното наказателно постановление. За да постанови своя акт първата инстанция е събрала необходимите гласни и писмени доказателства, приобщил ги е по реда на чл.283 от НПК и въз основа на тях и е обосновал своите прави изводи за незаконосъобразност на оспореното наказателно постановление. На първо място районният съд е приел, че е налице противоречие относно това, дали административнонаказателната отговорност е ангажирана в качеството на водач на ППС или като собственик на автомобила, който не е посочил водача. На следващо място е формирал извод, че е налице неяснота по отношение на нарушението по чл.25, ал.1 от ЗДвП, тъй като тази разпоредба според съда действително вменява задължения на водачите, извършващи маневра, но в АУАН и в санкционния акт се твърди, че водачът е предприел конкретна маневра, за която е относим фактическият състав на разпоредбата на чл.25, ал. от ЗДвП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 от АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 7-ми състав е валидно и допустимо. На основание чл.220 от АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

Въззивният съд е събрал и коментирал относимите за правилното решаване на спора доказателства, надлежно и аргументирано е обсъдил и анализирал всички доказателства от значение за спорното право. Правилно са изяснени фактите досежно извършените нарушения, с изключение на изводите, че автомобилът е управляван от лицето С. Х. Г. – син на Х. К. Г. по следните съображения :

Административнонаказателната отговорност на ответника е ангажирана за това, че на 03.11.2019г., около 13,05ч. управлявал л.а. „БМВ 320“ с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място], по „Околовръстен път“ от[жк]с посока[жк]и на 200м. преди кръстовището с [улица] навлязъл частично от лявата в дясната пътна лента и реализира ПТП с движещия се в дясната лента автобус.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства е безспорно, че АУАН е съставен и предявен на ответника, който в писмени обяснения се е възползвал от правото си по чл. 188 ЗДвП като е декларирал, че не може да посочи лице, което е управлявало процесното МПС в деня и часа на извършване на нарушението. По силата на оборимата презумпция, която законодателят въвежда с чл. 188, ал. 1, изр. 2 ЗДвП, наказва се собственикът/ползвателят на МПС, ако не посочи лицето, извършило нарушението. Съставът на Софийски районен съд се е позовал на събраните по делото гласни доказателства, които обаче не могат да бъдат

кредитирани, тъй като е предвиден друг ред. Тежестта за оборване на презумпцията е именно на собственика или ползвателя, който полагайки дължимата грижата на стопанин следва да осъществява контрол и да може да посочи лицето, което е управлявало МПС. Възражение, съдържащо изявление за лице, което е управлявало автомобила не е постъпвало пред наказващия орган, следователно нарушителят е определен по силата на действащата законова презумпция, която не е оборена по надлежния ред-. Поради това, изводите на СРС в тази връзка не се споделят от касационната инстанция.

Във връзка с т. 1 от НП съдът е приел, че по делото няма спор, че на посочената в АУАН и наказателното постановление дата е настъпило пътнотранспортно произшествие, както и че жалбоподателят е участник в същото. Обсъдена е разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП, като е посочено, че същата изисква деецът да е водач на пътно превозно средство; да е предприел каквато и да е маневра (включително да завие надясно за навлизане по друг път); преди това да не се е убедил, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него; да е извършил предприетата маневра, без да се съобрази с положението, посоката и скоростта на движение на другия участник в движението. Прието е, че посочената като нарушена законова разпоредба на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП изцяло противоречи на установените фактически обстоятелства, при които било извършено нарушението. С оглед на това, съдът е счел, че изложените факти по точка 1 не изпълват състава на нарушението по чл. 25, ал. 1 от ЗДвП, като извършеното деяние неправилно било квалифицирано по този текст, а е следвало да бъде отнесено към ал.2 от с.р., а оттам и неправилно било наложено наказание на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5 от ЗДвП. Тези изводи се споделят от касационната инстанция, която приема решението за правилно в тази му част.

По т.2 от НП, решението е неправилно.

В разпоредбата на чл.123, ал.1, т. 1 от ЗДвП е предвидено задължение за водача на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. В случая това не е сторено, което е наложило и издирване собственика на автомобила. Поради това правилно наказващият орган е приел, че водачът е нарушил задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие и е наказан на основание чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП. Като е достигнал до противен правен извод в обжалваното решение, СРС е допуснал неправилно приложение на закона – отменително основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН и следва да бъде отменено в тази му част и вместо него се постанови друго, с което НП частично да се потвърди.

При този изход на делото, направеното от касатора искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съобразно уважената част се явява основателно, поради което и на основание чл.63д, ал.3 от ЗАНН, следва да му се присъди в размер на 40, 00 лева, определено на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Водим от горното Административен съд-София-град, XVIII-ти Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ Решение от 21.09.2021г. на Софийски районен съд /СРС/, наказателно

отделение, 98-ми състав, постановено по НАХД № 4616/2020г., с което е отменено Наказателно постановление № 19-4332-029617/29.01.2020г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция“ на Столична дирекция на вътрешните работи в частта, с която на Х. К. Г. е наложено адм.наказание “глоба” в размер на 200лв., на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП, за нарушение по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП като вместо него ПОСТАНОВИ

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 19-4332-029617/29.01.2020г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция“ на Столична дирекция на вътрешните работи в частта, с която на Х. К. Г., с ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание “глоба” в размер на 200лв., на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП, за нарушение по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 21.09.2021г. на Софийски районен съд /СРС/, наказателно отделение, 98-ми състав, постановено по НАХД № 4616/2020г. в останалата част.

ОСЪЖДА Х. К. Г., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сторените по делото разноси в размер на 40лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.